

Stationsplein is een blunder

Landschapsarchitect Lodewijk Wiersma vindt het nieuwe Stationsplein een stedenbouwkundige blunder.

Open ruimten in een stad worden gevormd door straten en pleinen. Zeker in historische steden zijn deze zeer gevarieerd. Er zijn smalle steegjes, brede straten en voorname boulevards. Pleinen zijn er ook in allerlei vormen en maten.

Zo heeft Utrecht zijn Domplein, dat onlangs opnieuw is ingericht met lichtgekleurde klinkers. Een gewaagde keuze, maar met een prachtig resultaat. De Mariaplaats is ook vernieuwd en is dankzij zijn beslotenheid en eenvoud van inrichting een welkom rustpunt in de drukke stad. Nog meer besloten is de kloostertuin naast de Domkerk, waar de bezoeker rust kan vinden en kan genieten van geurende kruiden. Kortom, de oude stad Utrecht is rijk aan mooie open ruimten.

Nu is de stad een nieuw plein rijker geworden: het 'Stationsplein'. Het 'plein' met het bollendak. Ik schrijf 'plein' tussen aanhalingstekens, omdat ik me afvraag of hier wel sprake is van een plein. Hieruit klinkt een zekere scepsis en wel om de volgende redenen.

Wat maakt een plein tot een plein en waar hangt de kwaliteit van de open ruimte van af? Een plein wordt gevormd door de vloer en de wanden; de wanden worden gevormd door gebouwen van verschillende grootte en met verschillende architectonische uitdrukking en functie. Is het een nieuw gebouw of is het een historisch gebouw; is het een kantoor, café of een winkel? Zijn er bomen op het plein? Dit alles is bepalend voor de kwaliteit van een plein.

Laten we nu eens kijken naar het 'Stationsplein'. We komen vanuit de

grote, heldere high-tech hal van het station en gaan via de zijkant naar buiten. Dit is op zich al een beetje merkwaardig. Nu komen we buiten in een ruimte die wordt gevormd door nieuwe gebouwen, die in verschillende richtingen de ruimte omsluiten. We lopen nog wat verder over het plein en merken dat de vloer enigszins naar beneden toe afloopt, maar daar wennen we wel aan.

We draaien ons om en zien de entree van het station met zijn hoge, glazen gevel verdrukt tussen gebouwen. Moet het niet meer vrij staan en prominenter aanwezig zijn?

De architectuur van de gebouwen die het plein vormen, hebben geen enkele verwantschap met elkaar. De gebouwen lijken te zijn gesitueerd zonder met elkaar rekening te houden. Om deze diversiteit toch enigszins te verzachten, hebben de ontwerpers 25 meter hoge masten geplaatst waarop een glazen scherm rust. Hiermee wordt de toch al chaotische situatie nog eens vergroot.

Hier is sprake van een stedenbouwkundige ramp! Welke partij is hier verantwoordelijk voor?

un.reageren@ad.nl